

Irena
Zorko

»Na koncu moje sivine je —
modri hip.
In nato —
gluha in nema tišina,« je rekla pot
težkim stopinjam.

»Modri hip?« so ponovile stopinje
in hitreje odrinile pot.
»Gluha in nema tišina?« so ponavljale
vse hitre in lahke in svetle.

*

»Kaj naj počnem s teboj?« je rekel človek
in je gledal v modrino neba.

Zaljubljeno nebo pa je modro in globoko
strmelo človeku v njegove sive oči.

Ta pa ni nič videl. Niti oblaka.

*

»Nebo! Moj ljubimec! Poljubi me! Vdaj se mi!«
je reklo morje.

»Ne morem! Ljubim drugega! Ljubim človeka!
To je močnejše od moje modrine.«
je reklo sivo nebo in grenko zajokalo
v zapuščeno sivo morje.

In gozd je ozelenel
in
človek se je zaljubljeno oziral proti morju.

*

Ljubezenski trikotnik

»Obožujem te!«
je zapisala mrzla kača vročemu pesku.

»Laž. Vse je laž!«
je zapihal sveži veter.

*

»Ljubim te. Pridi! Naj se ves moj svet zavrti
okoli tebe!« zaljubljeno šepeta propeler
in nežno ustavi —
let ptice.

Pero ljubezni pa pada, pada, pada.

*

V slutnji sonca, svoje ljubezni,
je
megla
dvignila k njemu svoj blede obraz,
se razprla
in
izginila
v brezmejni milosti pogledov svojega ljubljenega.

*

Samotno zre — zeleni hrib:

»Dolina, ljubi me, poljubi me!«

»Ne prenesem tvoje višine, dragi prijatelj!

Visoka je tvoja pesem, široko je moje srce.«

Samotno zre — zeleni hrib:

»Cesta, ljubi me, poljubi me!«

»Ne prenesem tvoje strmine, dragi prijatelj!

Dolga in ravna je moja pot.«

Samotno zre — zeleni hrib.

Pa je prišel ta, ki je osvojil

višino

in premagal

strmino

ljubezni željnega hriba.

Globoko se je vkopal v njegovem srcu

in

jemal, jemal...

Ko je odšel, je za njim

ves ranjen in zapuščen zrl

— sivi kamnolom.

»Ko utihne najina pesem, se ohladi moja

ljubezen do tebe!« mu je zašepetala.

Topli dih je zapihal na njeno dušo.

In zopet se je oglasila njuna pesem

— pesem ljubljene flavte in ljubečega diha.

»Toliko ljubezni imam. Za vse vas!«

se je izlil dež.

Zacveteli so zeleni travniki.

Zdivjale so rumene reke.

»Koliko ljubezni!«

je lil in lil nori ljubimec.

In divjale so ljubljene reke

po ljubljenih travnikih.

Koliko ljubezni!

*

»Objemi me! Napolnim ti prazno življenje!«

je mrmralo rdeče vino.

In okoli njega je zaplesalo

belo steklo.

»Občuduj me! Moja lepota je tudi tvoja lepota!«

je mrmralo temno morje.

In okoli njega je zaplesalo

zvezdnato nebo.

Žejni svit je prekinil

ta —

ples ljubezni.